

ordrer, og om de loyalitetsforhold, der er værnepligtige menige imellem?»

Begrundelse

Forsvarsministeren refererer i sit svar på spørgsmål nr. S 1043 og S 1044 bl.a. til færdselslovens § 54, stk. 1. Der er ikke og skal heller ikke være tvivl om, at denne paragraf er en nødvendighed for, at føreren af det pågældende køretøj og passagererne kan opnå et minimum af sikkerhed under kørslen. Samtidig er det dog vigtigt at huske, at den pågældende chauffør oftest bliver beordret til at køre, hvilket dog på ingen måde fratager ham fra hans ansvar. Dog er der inden for forsvaret så afgjort nogle uskrevne og udtalte regler, der fungerer i praksis. Der skal immervæk mod til fra en værnepligtig menigs side, hvis denne skal modsætte sig at køre f.eks. på grund af søvnmangel, da dette bringer vedkommende i en prekær situation i forhold til vognkommandøren (højere rang) og de 20 kolleger, han skal transportere. Det er forhold, som man ikke må glemme i denne sammenhæng, da disse indirekte kan tvinge den pågældende chauffør til at køre på trods af eventuel sygdom, svækkelse, overanstrengelse, mangel på søvn eller lignende. Det er vigtigt at få uddybet, hvad man kan gøre for at stille føreren bedre, når han er tvunget til at sige fra.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 af 24. februar 1995, skal føreren forud for enhver kørsel tage stilling til, om han er i stand til at føre motorkøretøj på en fuldt ud betryggende måde. Føler vedkommende sig ikke i stand hertil, skal han melde dette til den, der har befalet kørslen. Befalingsmanden skal herefter foretage en anden disponering, idet den pågældende kører ikke må beordres til at køre før gennemført hvilepause.

Der er således ikke tvivl om, hvorledes køren og den, der har befalet kørslen, skal forholde sig. Der er dermed heller ikke tvivl om, at en undergivens lydighedspligt over for en foresats befaling og en foresats befalingsret over for en undergivent ikke ændrer førerens eller befalingsmandens pligter i færdselssikkerhedsmæssig henseende. Loyaliteten mellem værnepligtige menige skulle heller ikke ændres herved.

Spm. nr. S 1390

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Er det ministerens indtryk, at reservekørerordningen i forsvaret fungerer fuldt tilfredsstillende?«

Begrundelse

Med hensyn til ordningen med reservekørere er dens intentioner udmærkede. Ministeren nævner reservekørerne i sin besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 og S 1044: »I relation til føreren er det i disse bestemmelser fastsat, at der bl.a. gennem udnyttelsen af reservekørere skal drages omsorg for tilstrækkelig hvile (søvn).« Det er spørgerens indtryk, at reservekørerordningen ikke altid fungerer lige godt, hvilket kan skyldes 2 ting, nemlig direkte fejlmobiliseringer (ingen reservekørere), eller at køreskolerne har svært ved at producere det antal kørekort, som bliver efterspurgt.

Svar (21/4 95)

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Som anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 1043 af 24. februar 1995 er det i de færdselssikkerhedsmæssige bestemmelser for forsvarets motorkøretøjer fastsat, at der bl.a. gennem udnyttelse af reservekørere skal drages omsorg for tilstrækkelig hvile (søvn).

Dette pålæg indskrænker sig ikke til udelukkende at omfatte organisatoriske reservekørere. Der kan således forekomme tilfælde, hvor andre må udpeges til at føre pågældende køretøj.

Den, der har befalet kørslen, må foretage en anden disponering, såfremt en udpeget kører melder, at han ikke føler sig i stand til at føre motorkøretøj på fuldt ud betryggende måde.

Den ordning finder jeg fuldt tilfredsstillende.

Spm. nr. S 1391

Til forsvarsministeren (7/4 95) af:

Villy Søvnal (SF):

»Vil ministeren tage stilling til, om den foresattes ansvar for sikkerheden ved kørsel i forsvaret er præciseret i tilstrækkelig grad?«